

NORA ROBERTSOVÁ

Pohyb v temnotě

Pohyb v temnotě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.harpercollins.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Nora Robertsová

Pohyb v temnotě – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

POHYB V TEMNOTĚ

Nora
Robertsová
POHYB V TEMNOTĚ

PŘEKLAD

SOŇA TOBIÁŠOVÁ

Název originálu:

Night Moves

První vydání:

Harlequin Books, 1985

Překlad:

Soňa Tobiášová

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

Jazyková korektura:

Dana Wotřelová

© 1985 by Nora Roberts

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2016

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho
částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými
osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins
Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu
vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna
práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3297-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-3298-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-3299-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Co kruci děláš na takovémhle místě?“

Maggie, vkleče opřená o ruce, ani nezvedla hlavu. „To už je ohraná písnička, C. J.“

C. J. si stáhl níž lem kašmírového svetru. Byl to muž, který přímo vynikal v umění, jak si dělat starosti. A o Maggie rozhodně starost měl. Někdo přece musel. Bezradně pohlédl na její světlehnědé vlasy, smotané na temeni do rozčuchaného uzlu. Měla štíhlý krk, světlou pleť a ramena mírně ohnutá, jak se hrbila nad záhonem. Křehkost její postavy si C. J. vždy spojoval s představou anglických dam devatenáctého století, třebaže i ty pod jemným vzezřením a porcelánovou pleť nejspíš skrývaly nekonečné zásoby síly a vytrvalosti.

Maggie si oblékla staré triko a džíny, které už mírně propotila. Když se C. J. zadíval na její elegantní, ale hlínou umazané ruce, mírně se zachvěl. Dobře věděl, co ty kouzelné prsty dokážou.

Maggie má prostě takové období, pomyslel si. Po dvou manželstvích a několika známostech nejspíš prochází nějakou podivnou fází, jak se to tak ženám stává, rozumoval. Přejel si zlehka prstem po upraveném, slámově zbarveném kníru, a přemýšlel, jak ji zase opatrně navést zpět do reálného života.

Když se rozhlédl po okolních stromech a opuštěných skálách, krátce se vyděsil, jestli tu nemohou žít i medvědi. Ve skutečném světě jsou přece drženi v zoologických zahradách. Ještě chvíli se nervózně rozhlížel, zda nezahledne podezřelý pohyb, a pak pokračoval: „Maggie, jak dlouho v tom chceš ještě pokračovat?“

„V čem, C. J.?“ odpověděla hlubokým, zastřeným hlasem, jako by se právě probudila. Byl to hlas, který většinu mužů nutil k představám, jaké by bylo jí přímo probudit.

Teď ho ale spíš rozčiloval. Prohrábl si pečlivě sestříhané, vyfoukané vlasy. Co vlastně dělala tisíce mil od L. A.? A ještě u tak obyčejné, špinavé práce? On měl přece odpovědnost za ni i za sebe. Dlouze si vydechl, jak to dělával vždy, když narazil na překážku. Vyjednáváním se koneckonců živil a teď by měl Maggie přivést k rozumu. Přeshlápl z nohy na nohu a dával pozor, aby si neušpinil naleštěné mokasíny. „Mám tě moc rád, zlato. Vždyť to víš. Tak se se mnou vrať domů.“

Pohlédla na něj a tvář se jí rozzářila v upřímném úsměvu. Měla široké rty, zašpičatělou bradu a výrazné lícní kosti, díky nimž dostal její obličej tvar diamantu. Teď v něm zářily oči. Živé, velké oči, jen o odstín tmavší než její vlasy. Nešlo přímo o oslnivou tvář, jak si asi říkal každý, kdo v ní pátral po tom, čím ho tak zaujala. I teď, bez make-upu a se šmouhou od hlíny, vás ta tvář přímo zajala. To proto, že Maggie Fitzgeraldová byla přesně taková – zajímavá žena, projevující zájem.

Usadila se na patách, odfoukla si volný pramen vlasů z očí a zadívala se na muže, který se na ni mračil. Pocítila starou náklonnost a zároveň se dobře bavila. „Taky tě miluju, C. J., ale přestaň se chovat tak majetnický.“

„Ty sem přece nepatříš,“ reagoval spíš užasle než uraženě. „Neměla by ses tu takhle hrabat v hlíně...“

„Mně se to líbí,“ odpověděla klidně.

A právě ten klidný, rozhodný tón mu řekl, že stojí před skutečným problémem. Kdyby se rozčílila a hádala, mohl by jí možná ještě obrátit na svou stranu. Ale pokud mluvila s tímto ledovým umanutým klidem, změnit její rozhodnutí se podobalo vyčerpávajícímu výstupu na Everest. C. J. tedy zkusil jinou taktiku.

„Já přece chápu, proč chceš na chvíli od všeho pryč, Maggie. Nikdo si nepotřebuje víc odpočinout než ty.“ To se mi docela povedlo, pochválil se v duchu, ostatně, byla to pravda. „Proč si ale radši nezajedeš na pár týdnů do Cancúnu nebo na nákupy do Paříže?“

„Hm.“ Maggie se už zase skláněla nad maceškami, které vysazovala, a jeden vadnoucí trs trochu načechrala. „Podej mi tu konev, ano?“

„Ty mě vůbec neposloucháš.“

„Ale ano.“ Nataáhla se tedy po konvi sama. „V Cancúnu jsem už byla a oblečení mám tolik, že jsem ho nejmíň polovinu musela nechat v úschovně v L. A.“

C. J. se nenechal vyhodit z rytmu a zkusil jiný manévr. „To neříkám jen já,“ mluvil, zatímco zalévala macešky. „Každý, kdo tě zná, a kdo o tomhle ví, si myslí, že...“

„Že jsem to přehnala?“ dodala Maggie. Spíš s tou vodou, uvědomila si, když nasáklé kvítky svěsily hlavy. Musí se ještě hodně učit. „C. J., proč mi radši nepomůžeš, místo abys mě přesvědčoval o něčem, co stejně nehodlám udělat?“

„Pomocť ti?“ zhrozil se, jako by navrhla, aby kvalitní skotskou zředit vodou. Maggie se uculila.

„Tak mi podej to plato s petúniemi.“ Pak opět zaryla lopatku do kamenité půdy. „Zahradničení ti udělá dobře. Dostal by ses zpět do kontaktu s přírodou.“

„Nemám zájem o kontakt s přírodou.“

Tentokrát se Maggie naplno rozesmála a na chvíli zvrátila tvář k nebi. No ano, C. J. stál leda tak o bazén s chlorovanou vodou vyhřívanou solárními panely. Ale ještě před pár měsíci na tom byla podobně a o víc se ani nesnažila. To až teď objevila něco, co vlastně ani nehledala. Kdyby se nerozjela na východní pobřeží kvůli spolupráci na novém muzikálu a po dlouhých, rozhádaných schůzích se z náhlého popudu nevydala na jih, nenarazila by na tohle ospalé městečko v Blue Ridge.

Víme vůbec, kam patříme, dumala Maggie, dokud náhodně neobjevíme místo, které nám učaruje? Věděla jen to, že vlastně nikam nemířila, a přesto najednou našla nový domov.

Možná to byl vážně osud, co ji zavedlo do Morganvillu se sto čtyřiceti dvěma obyvateli. Od jakéhosi středu se městečko rozbíhalo k několika vzdáleným farmám a odloučeným chatám v horách. Osud ji nejspíš přiměl zajet až k domu s dvanácti akrovým pozemkem a nápisem NA PRODEJ. Rozhodla se během několika minut – žádné smlouvání o ceně, žádné pochybnosti. Do měsíce pak měla v ruce podepsanou smlouvu.

Když se teď zadívala na dvoupodlažní dům s oprýskanými a zkroucenými okenicemi, napadlo ji, že by její přátelé tvrdili, že musela přijít o rozum. Vyměnila halu z italského mramoru

a bazén s mozaikami za rezavé panty a kamení. To všechno bez jediného ohlédnutí zpět.

Upěchovala hlínu kolem petúnií a posadila se na paty. Vypadaly veseleji než macešky. Možná přece jen nebude tak marhá zahradnice. „Tak co říkáš?“

„Říkám, že by ses měla vrátit do L. A. ke své práci.“

„Myslím na ty kytky.“ Oprášila si kalhoty a vstala. „Já přece práci mám, jak vidíš.“

„Maggie, jak bys mohla pracovat tady?“ rozohnil se a rozhodil teatrálně rukama, což se jí na něm vždycky líbilo. „A žít tady? Vždyť sem ještě nedorazila civilizace.“

„Proč myslíš? Protože tu nemají butik nebo fitcentrum na každém rohu?“ Aby svá slova zmírnila, zahákla se do něho. „Zkus radši zhluboka dýchat, čerstvý vzduch ti udělá mnohem líp.“

„Smog se přečeňuje,“ zamumlal a zašoupal nohama. Byl sice její agent, ale osobně se považoval za Maggina přítele, a možná jednoho z nejlepších, poté co Jerry zemřel. Jakmile si to uvědomil, promluvil o něco klidněji. „Podívej, Maggie, já vím, že máš za sebou těžké časy. Možná že v L. A. pořád narážíš na příliš mnoho vzpomínek. Ale nemůžeš se přece takhle pohřbít.“

„To nedělám.“ Stiskla mu předloktí, aby svým slovům dodala váhu. „A Jerry zemřel už před dvěma lety. To byl jiný život, víš? S tímhle nemá nic společného. Našla jsem tu domov. Nevím, jak jinak ti to mám vysvětlit.“ Vzala ho za ruku a nedbala na to, že má tu svou umazanou od hlíny. „Tahle hora je teď moje a jsem tu šťastnější a klidnější, než jsem kdy byla v Los Angeles.“

Věděl, že je to jako tlouct hlavou o zeď, ale zkusil to ještě jednou. „Maggie.“ Vzal ji kolem ramen jako malé dítě, které potřebuje vedení. „Rozhlédni se kolem.“ Odmlčel se, nechal ticho působit a zadíval se s ní na dům na úpatí vysokého kopce. Všiml si, že v podlaze verandy chybí několik prken a náteř oken se silně odlupuje. Maggie si všimla spíš toho, jak se slunce duhově odráží v okenních tabulkách. „Nemůžeš myslet vážně, že bys žila právě tady.“

„Trocha barvy a pár hřebíků všechno spraví.“ Pokrčila rameny, protože dávno věděla, že povrchní problémy je lepší

ignorovat. Ty skryté uvnitř, hůře viditelné, zasluhovaly víc pozornosti. „Je to místo plné možností.“

„Vidím hlavně možnost, že ti to celé brzo spadne na hlavu.“

„Střechu mi minulý týden opravil jeden místní řemeslník.“

„Maggie, já nevěřím, že v okolí deseti mil vůbec žije nějaký jiný člověk. Tady můžeš narazit leda na elfy a trpaslíky.“

„No, třeba to byl trpaslík,“ bavila se dál a procvičila si ztuhlá záda. „Měřil totiž jen něco přes sto šedesát, ale byl pořádně udělaný a jmenoval se pan Bog.“

„Maggie...“

„A hodně toho zvládl,“ pokračovala. „Brzo přijede se synem a opraví tu verandu a další věci.“

„Dobrá, máš teda trpaslíka, který to umí s kladivem a pilou, ale co to ostatní?“ Máchl rukou směrem k pozemku. Byl nerovný, zaplevelený a plný kamenů a přerostlých keřů. Ani největší optimista by neviděl nějaký trávník. Nad domem se nebezpečně nakláněl jakýsi strom a každý volný kout obrůstalo trnité křoví. Místo bylo cítit po vlhké půdě a zeleni.

„Jako zámek Šípkové Růženky,“ zasnila se Maggie. „Bude mi skoro líto, až to trní zmizí, ale pan Bog to prý zvládne taky.“

„A bagr má taky?“

Maggie naklonila hlavu ke straně a zadívala se na něho s téměř mateřským výrazem. „Doporučil mi zahradního architekta. Jistý Cliff Delaney, který se sem přijde dnes odpoledne podívat, je prý nejlepší v celém kraji.“

„Jestli má dost rozumu, radši pojede dál, až uvidí ten příkop, kterému říkáš příjezdová cesta.“

„Ale tys ji s tím půjčeným mercedesem přece taky projel.“ Otočila se k němu, objala ho kolem krku a políbila. „A nemysli, že si toho nevážím. I toho, že jsi sem přiletěl z východního pobřeží a že si děláš takové starosti. Vážím, a moc. Vážím si hlavně tebe.“ Pak mu rozcuchala vlasy, což by nikomu jinému neprošlo. „Ale zkus věřit mému úsudku, C. J. Vím, co dělám, a pokud jde o moji práci, na tu může mít tohle místo jen pozitivní vliv.“

„To se ještě uvidí,“ zamumlal, ale pak ji pohladil po tváři. Byla stále dost mladá na to, aby měla svoje sny, a dost bláhová, aby v ně věřila. „Víš dobře, že se nestrachuju o tvoji práci.“

„Jistě.“ Její hlas i výraz zjemněly. Byla typ ženy, který se řídí spíš emocemi než rozumem. „Potřebuju tenhle klid, C. J. Víš, že je to vůbec poprvé, co jsem z toho kolotoče dokázala seskočit? A teď si užívám pevnou půdu pod nohama.“

Znal ji dobře a věděl, že v tu chvíli s ní nic nepohne. Byl si také vědom toho, že až dosud se její život podobal fantazii a také noční můře. Možná opravdu potřebovala chvíli na oddech.

„Musím stihnout letadlo,“ zabručel tedy. „Ale pokud tady miníš zůstat, musíš se mi každý den ozvat.“

Maggie ho znova políbila. „Jednou týdně,“ smlouvala. „Musíš přece do deseti dnů dokončit hudbu k *Heat Dance*.“ Pak ho s rukou kolem jeho pasu vedla po nerovné, zarostlé cestě k nádhernému autu, které tam působilo poněkud nepatřičně. „Já ten film miluju, C. J. Je dokonce mnohem lepší, než jsem si myslela, když jsem četla scénář. Hudba se pro něj píše skoro sama.“

C. J. něco zamumlal a ohlédl se směrem k domu. „Kdyby ses cítila osamělá...“

„To nebudu.“ Maggie se krátce zasmála a postrčila ho k autu. „Je naopak moc fajn cítit se takhle soběstačná. Tak už se o mě přestaň bát a přeju příjemnou cestu zpátky.“

To asi nehrozí, pomyslel si a automaticky sáhl do kufříku, aby se ujistil, že u sebe stále má tablety proti nevolnosti. „Pošli mi ty partitury, a když budou skvělé, možná se trochu bát přestanu.“

„Budou,“ ustoupila od vozu, aby se s ním mohl otočit. „Já jsem přece skvělá!“ křikla ještě, když mercedes pomalu couval. „A vyříd všem na východě, že chci koupit nějaké kozy a slepice.“

Mercedes na místě zastavil. „Maggie...“

S úsměvem mu zamávala. „Ještě ne... možná na podzim.“ Rozhodla se ho raději neděsit, aby nevystoupil a nezačal nanovo. „A pošli mi nějakou čokoládu Godiva.“

To se mu líbilo víc, a tak se znovu rozjel. Do šesti týdnů bude Maggie nejspíš zpátky v Los Angeles. Když odjížděl dolů po cestě, zadíval se na ni ještě ve zpětném zrcátku, jak tam stojí, drobná, štíhlá, rozesmátá, s neupraveným pozemkem, zelenajícími se stromy a starým domem v pozadí. Náhle se opět

zachvěl. Ne proto, že by ten pohled urážel jeho jemnocit, ale strachem o ni. Něco ho přimělo pochybovat, že by tu opravdu byla v bezpečí.

Pak zavrtěl hlavou a sáhl si do kapsy pro lék na pálení žáhy, zatímco auto nadskakovalo na hrbolaté cestě. Každý mu přece tvrdil, že se strachuje až příliš.

Maggie osaměla, přestože ještě chvíli sledovala odjíždějící mercedes. Sama se ale necítila. Naopak, ještě nikdy neměla takovou jistotu, že na tomto místě sama nebude. Obavy, které jí v tu chvíli přepadly, proto odehnala jako směšné.

Objala se pažemi a dvakrát se pomalu otočila v kruhu. Strohy na skalnatých návrších se obalí listím teprve za pár týdnů, ale lesy se změní ve svěží zelenou pokrývku. Zkusila si představit i to, jaké budou v zimě na bělostném podkladu, rozžářené námrazou. A na podzim se jí za okny rozvine pestrobarevná tapiserie. Ne, nebude se tu cítit osamělá.

Poprvé v životě také dostala šanci vtisknout nějakému místu svoji tvář. Ne jako dřív, kdy něco vlastnila nebo dostala k užívání. Tenhle odloučený dům v západním Marylandu patřil jen a jen jí a její budou úspěchy i chyby s ním spojené. A žádní novináři ho nebudou srovnávat s haciendou její matky v Beverly Hills nebo vilou jejího otce v jižní Francii. Když budu mít trochu štěstí, povzdechla si, neobjeví se žádní novináři. Budu tu skládat svou hudbu a žít o samotě a v poklidu.

Když teď zavřela oči a nehýbala se, slyšela hudbu všude kolem sebe. Nejen zpěv ptáků, ale i šumění větru ve větvích. A pokud se trochu soustředila, dolehlo k ní i bublání říčky, obíhající jednu stranu pozemku. Tohle bylo výjimečné ticho a přelávalo se přes ni jako symfonie.

Existovala místa plná lesku a luxusu, ale o taková už nestála. Vlastně o ně nestála už dlouho, jen netušila, jak jim uniknout. Když i vaše narození vzbudí pozornost mezinárodního tisku a vaše první krůčky a slovíčka sleduje široká veřejnost, je přirozené, že jiný způsob života neznáte.

Maggiina matka totiž byla jednou z nejlepších bluesových zpěvaček Ameriky a otec se proslavil už jako dětský herec a později se stal úspěšným filmovým režisérem. Jejich vztah a sňatek tak sledovali fanoušci z celého světa. Narození dcerky pak byla událost srovnatelná s narozením princezny. A takové

měla i dětství – pozlacené kolotoče a bílé kožešinky. Naštěstí pro ni ji rodiče zbožňovali a milovali i jeden druhého, čímž vyrovnávali krutost a nejistotu pozlátkového světa showbusinessu. Žila zahrnována láskou a bohatstvím, za což platila daň povinnou publicitou.

Paparazzi ji pronásledovali na prvních rande, což přijímala s pobavením, třebaže to její nápadníky frustrovalo. Byla dávno zvyklá na fakt, že její život je tak trochu veřejnou záležitostí.

Když se pak soukromé letadlo s jejími rodiči zřítilo ve švýcarských Alpách, tisk je oplakával spolu s ní. Nesnažila se ho nijak zastavit, bylo jí pouhých osmnáct, když její dokonalý svět dostal první velkou trhlinu.

Pak přišel Jerry. Nejdřív jako přítel a milenec, později manžel. S Jerryem prožila novou fantazii, ale i tragédii.

Na to teď ale nechci znovu myslet, nařídila si a opět se chopila lopatky. Všechno, co jí z téhle části života zbylo, byla její hudba. A té se nikdy nevzdá. Ani by to nedokázala. Hudba byla natolik její součástí jako třeba oči a uši. Komponovala hudbu a spojovala ji s texty, ne hladce a bez námahy, jak se z výsledku mohlo zdát, ale s posedlostí, vytrvalostí a pocitem zázraku. Nevystupovala na jevištích jako její matka, ale obdarovávala svým talentem jiné hudebníky.

V osmadvaceti měla dva Oscary, pět cen Grammy a Tonyho. Dokázala na piano přehrát každou z písní, které složila. Hudební trofeje zůstaly ještě nevybalené z krabic, v nichž dorazily z L. A.

Květinový záhonek, který vysazovala na místě, kde ho možná neuvidí nikdo než ona sama, byla taky práce s láskou, bez garance úspěchu. Jako by tou trochou barvy, co sem přidala, prohlašovala ono místo o něco víc za své. Maggie si při práci začala zpívat a docela zapoměla na obavy, které se jí před chvílí zmocnily.

Cliff Delaney obyčejně žádné plány a finanční rozvahy přímo na místě nedělal. Už nemusel. Za šest let v oboru si vypracoval takovou pozici, že v první fázi nového projektu vyslal na obhlídku jednoho či dva své nejlepší lidi, a pak s nimi plány doladil. Pokud byla práce dostatečně zajímavá, zajel do terénu

později, aby něco upravil nebo s něčím vypomohl. Teď se rozhodl udělat výjimku.

Znal Morganův dům dobře. Koneckonců po Morganových se jmenovalo i blízké městečko. Věděl tedy také, že ještě deset let potom, co poslední z Morganů spadl s autem do Potomacu, zůstal jeho dům opuštěný. Působil přísně a okolí skoro hrozně, Cliff si ale uvědomoval, že by to místo mohlo být po několika správných úpravách úchvatné. Pochyboval pouze o tom, že by tomu ona dáma z L. A. mohla rozumět.

Věděl, o koho jde, samozřejmě. Každý, kdo posledních dvacet let nežil v jeskyni, musel slyšet jméno Maggie Fitzgeraldová. Posledních několik dní se v Morganvillu navíc o ničem tolik nemluvilo a její příjezd zastínil i klepy o ženě Lloyda Messnera, která utekla s jistým bankovním úředníkem.

Bylo to prosté město, kde život plynul pomaleji. Lidé se tu pyšlili tím, že si pořídili nový hasičský vůz, a těšili se na každoroční průvod ke dni Otců zakladatelů. Právě proto se tu Cliff rozhodl usadit natrvalo, když měl konečně možnost vybrat si, kde bude žít. Vyrostl zde a rozuměl místním lidem, jejich soudržnosti i majetnictví. Chápal jejich nedostatky, ale ze všeho nejvíc nejspíš rozuměl místní krajině. Proto silně pochyboval, že by slavná skladatelka z Kalifornie něco z toho pochopila také.

C. J. odhadoval, že uteče po šesti týdnech. Cliff, aniž ji kdy viděl, sázel na polovinu toho času. Ale možná dřív, než paní Fitzgeraldovou pokus o venkovský život znudí, bude moci Cliff aspoň vylepšit to krásné místo.

Odbočil ze silnice na půl kilometru dlouhou cestu vedoucí přes Morganův pozemek. Už léta tudy neprojel a viděl, že je skutečně ve špatném stavu. Kodrcal se po výmolech, jeho malý pick-up každou chvíli zavadil o větve přerostlých keřů po obou stranách, a tak pochopil, kde bude muset začít. Cesta nutně potřebovala srovnat, odvodnit a nově vyplnit šterkem.

Jel dál co nejpomaleji, ne proto, že bych chtěl šetřit auto, ale aby se dobře rozhlédl po pozemcích. Bylo to krásné místo, primitivní, divoké a nadčasové. To by tu rozhodně chtěl zachovat, pouze využít svůj talent ke zdůraznění přirozené krásy. Jestli ta dáma stojí o asfalt a skleníkové květiny, pak je na špatné adrese, a Cliff jí to bude muset vysvětlit.

Možná cizím lidem zbytečně nedůvěřoval, ale měl pro to své důvody. Přijeli sem, často z bohatých okrajových čtvrtí D. C., a chtěli zase ty svoje dokonale rovné trávníky bez obtěžujících dubů a topolů. Přáli si úhledné záhonky s drobnými kvítky a kousek pažitů, kde by neměli problém jednou týdně přejet sekačkou. Šlo jim prostě o to, pomyslel si Cliff s úšklebkem, aby mohli říct, že žijí na venkově, kterému ale vnutí svůj městský názor a vkus. Než projel poslední zatačkou, zbývalo mu pro paní Fitzgeraldovou velmi málo trpělivosti.

Maggie zaslechla zvuk motoru dlouho předtím, než auto uviděla. To byla další věc, která se jí na novém domově zamlouvala. V takovém tichu ji přiměl zpozornět i vzdálený zvuk auta, jaký by ve městě ignorovala. Oprášila si tedy ruce o kalhoty, vstala od záhonu a zaclonila si oči před sluncem.

Pak uviděla dodávku, která vyjela ze zákruty a zastavila na místě, kde předtím parkoval mercedes. Přestože byla zaprášená a chrom se na ní neblýskal, působila mnohem pohodlněji. Maggie na řidiče ještě neviděla přes odraz slunce na předním skle, ale usmála se a zvedla ruku na pozdrav.

První, co Cliffa napadlo, bylo, že je menší a jemnější, než si představoval. Fitzgeraldovi se přece vždycky jevíli skoro jako nadlidé. Pak si pomyslel, že se možná rozhodla pěstovat orchideje, což by vyhovovalo jejímu stylu. A když vystoupil, byl už přesvědčený, že bude jistě otravná.

Maggie se trochu zarazila, když Cliffa uviděla, nejspíš proto, že čekala nějakého dalšího pana Boga. Anebo spíš proto, jak si s upřímností sobě vlastní musela přiznat, že tohle byl skutečně prvotřídní zástupce mužského plemene. Asi sto osmdesát pět centimetrů, působivě široká ramena a černé vlasy, trochu rozčuchané větrem z otevřeného okénka, které mu ve vlnách splývaly přes čelo a uši. Neusmíval se, ale měl krásně tvarované, smyslné rty. Maggie zalitovala, že má oči schované za slunečními brýlemi, protože podle nich se dali lidé nejlépe posoudit.

Zkusila ho tedy odhadnout podle pohybu. Kráčel klidně a sebevědomě, s atletickou lehkostí na nerovném terénu. Vyzařovala z něj sebejistota, ovšem jeho postoj se nezdál zvlášť přátelský.

„Paní Fitzgeraldová?“

„Ano.“ Maggie se mírně usmála a podala mu ruku. „Vy jste z firmy Delaney?“

„Přesně tak.“ Jejich dlaně se krátce spojily, její měkká, jeho tvrdá, v rozhodném stisku. Cliff se ani nepředstavil a hned se začal rozhlížet. „Přála jste si posudek na případné úpravy pozemku.“

Maggie sledovala jeho pohled a pobaveně se usmála. „Něco takového rozhodně potřebuju. Umí vaše firma zázraky?“

„Odvádíme slušnou práci.“ Zadíval se na barevný záhonek za jejími zády, na všechny ty povadlé, vodou nasáklé macešky a petúnie, a něco se v něm pohnulo. Pak ho ale napadlo, že ji starost o květiny nejspíš otráví dřív, než bude čas vytrhat první plevel. „Co kdybyste mi řekla, co máte na mysli?“

„Teď zrovna ledový čaj. Porozhlédněte se tu, než ho donesu, a pak si promluvíme.“ Celý život byla zvyklá udělovat rozkazy, aniž o tom příliš přemýšlela. Vyšla po rozbitých schodech na verandu a Cliff přimhouřil oči.

Značkové džíny, pomyslel si s pousmáním, když sledoval ležérní pohyb jejích boků, než se za ní zavřely dveře se sítí. A ten kámen, co nosila na krku, musel stát taky celé jmění. Na co si to tady paní z Hollywoodu hraje? Zanechala za sebou lehkou, příjemnou vůni, jaká musela dráždit smysly každého muže. Pokrčil rameny a raději se zadíval na pozemek.

To místo by měl jen tvarově upravit a příliš ho nekultivovat. Bylo by dobré zachovat jeho divokou krásu, ale musel uznat, že tady byla léta zanedbávání až příliš znát. I tak by nechtěl nic planýrovat. Už nejednou odmítl práci, když chtěl klient příliš zasahovat do charakteru místa. Cliff se přitom nepovažoval za umělce, ale čistě za obchodníka, jehož komoditou byla půda.

Popošel dál od domu k hájku vysokých stromů prorostlých změtí divoké vinné révy, náletovými křovinami a brečtanem. Ihned si dokázal představit, jak by vypadal vyčištěný, mulčovaný, snad oživený pár nově vysazenými narcisy. Tohle místo by mohlo být klidnou oázou. Zastrčil si palce do zadních kapes a uvědomil si, že podle toho, co o Fitzgeraldové za poslední léta četl, si příliš klidu neužila.

Žila naopak velmi rychle, v neustálém pohybu, uprostřed lesku a luxusu. Proč se kruci přestěhovala právě sem?

Dřív než ji zaslechl, ucítil zase závan jejího parfému. Když se otočil, byla už dva kroky za ním a nesla sklenice s čajem. Prohlížela si ho se zvědavostí, kterou se ani nesnažila zakrýt. V tu chvíli, jak ho tak se sluncem v zádech pozorovala, pochopil ještě něco – že jde o tu nejsvůdnější ženu, jakou kdy potkal, třebaže nedokázal vysvětlit proč.

Maggie k němu přistoupila a podala mu sklenici. „Chcete tedy slyšet můj názor?“

Asi to bude i jejím hlasem, usoudil Cliff. I nevinná otázka pronesená tím smyslným tónem vzbuzovala tisíce rozkošných představ. Cliff se pomalu napil. „Proto jsem tady,“ odpověděl ledově, jak si ještě k žádnému klientovi nedovolil.

Maggie povytáhla obočí, ale nijak jeho nezdvěřilost nekomentovala. Pomyslela si pouze, že s takovým přístupem o práci brzy přijde. Ale stále si nebyla jistá, jestli je to zaměstnanec firmy. Připadal jí spíš jako muž, co bude pracovat sám na sebe. „A vy jste pan...?“ zeptala se tedy.

„Delaney.“

„Aha, majitel osobně.“ To už trochu dávalo smysl, ale jeho postoj ještě docela ne. „Takže, pane Delaneyi, slyšela jsem, že jste v kraji nejlepší, a to se cení...“ Přejela prstem po orosené sklenici. „Povím vám tedy, co bych si představovala, a vy mi řeknete, jestli je to možné.“

„To zní fér.“ Netušil, proč ho to prosté prohlášení opět otrávilo, ani proč si všímá, jak má ta žena jemnou pleť a krásné, velké oči. Laní oči, uvědomil si. On přece nikdy nelovil, spíš se jen díval. „Ale řeknu vám na rovinu, že moje firma nebere zakázky, kde by musela ničit přírodní terén a přetvářet ho v něco naprosto jiného. Tohle je drsný kraj, paní Fitzgeraldová, a mělo by to tak zůstat. Pokud stojíte o pár akrů dokonalého trávníku, koupila jste si nevhodný pozemek a najala špatného člověka.“

Maggie chvíli trvalo, než ovládla přirozenou potřebu vybuchnout. Už dlouho ale pracovala na tom, aby nebudila dojem příliš temperamentní dcery temperamentních umělců. „To je dobře, že to víte,“ odpověděla po několika nadechnutích.

„Nevím, proč jste si ten dům vlastně koupila,“ dodal.

„Taky jsem o tom zatím nemluvila.“

„A nic mi po tom není,“ dokončil za ni větu a přikývl. „Ale tohle,“ mávl rukou k pozemku, „tohle bude moje starost.“

„Možná mě odsuzujete předčasně, co říkáte, pane Delaney?“ prohodila Maggie a raději se napila ledového čaje s trochou citronu. „Ještě jsem neřekla, že máte přijet s buldozerem a motorovou pilou.“ Měla ovšem sto chutí říct, aby se sebral a zmizel. Když se zamyslela, proč to vlastně neudělá, odpověď se sama nabídl. Instinkt. Stejně jako ji instinkt zavedl do Morganvillu a na místo, kde teď stála, jí říkal i to, že tenhle muž bude v oboru široko daleko nejlepší. A nic jiného si pro svůj nový domov nepřála. Raději usrkla ještě trochu čaje, aby zůstala v klidu a neunáhlila se.

„Třeba támhle ten hájek,“ promluvila po chvílce rázným tónem. „Ten by se měl prokletit. Člověk si to místo těžko vyčutná, pokud se tím vůbec nedá projít kvůli trní a podrostu.“ Krátce na Cliffa pohlédla. „Nechcete si dělat poznámky?“

Zamyšleně ji pozoroval. „Ne. Pokračujte.“

„Dobrá. Tady ten kousek hned pod verandou – to byl kdysi nejspíš kus trávníku.“ Zadívala se na plácek zarostlý vysokým plevelem. „Měl by tam být zase, jen potřebuju trochu víc místa, kde bych vysadila třeba nějaké borovičky, aby ten předěl mezi lesem a pozemkem nebyl tak ostrý. A támhle ten příkrý svah, co sahá až dolů k silnici...“

Maggie zapomněla na rozmrzelost a přešla po relativně rovném úseku na okraj menšího srázu, kde mezi skalami rostlo býlí a nálety často vyšší než ona sama. „To je opravdu moc prudký kopec na nějaký trávníček, ale ten plevel tady taky nemůžu nechat. Představovala bych si to trochu barevnější, víc odstínů zeleně a tak.“

„Tam by se hodilo něco stále zeleného,“ promluvil Cliff za jejími zády. „Zakrslé jehličnany a popínavky. Některé by mohly dosahovat až sem. A mezi nimi nějaká ta zlatice. A tady nahore, kde je terén rovnější, nižší rostliny a květiny.“ V duchu si představil několik druhů floxů, kvetoucích mezi vystupujícími kameny. „Ale ten strom se bude muset porazit,“ pokračoval s pohledem upřeným na kmen nakloněný příliš blízko ke střeše domu. „Stejně jako další dva tři vzadu.“

Teď se Maggie zamračila, ale na druhé straně vždycky věřila názorům expertů. „Dobře, ale kácet jen to nejnnutnější.“

Maggie v jeho brýlích viděl jen svůj odraz, když se k ní otočil. „Nic víc zásadně nekácím.“ Pak začal obcházet dům, aniž

se ohlížel, jestli jde za ním. „Tohle je další starost,“ prohodil. „Ten svah eroduje, půda se sune dolů. Za chvíli by vám mohl nějaký strom nebo balvan spadnout do kuchyně.“

„Takže?“ Maggie natočila hlavu, aby mohla obhlédnout svah za domem. „Co navrhuje expert?“

„Měl by se trochu zkrátit a snížit, dole bych viděl tak metr vysokou podpůrnou zídku, zase něčím osázenou.“

„Tak dobrá.“ To dávalo smysl. I ten muž se zdál rozumnější, když mluvil o své práci. V půdě se vyzná, pousmála se v duchu a znovu zalitovala, že mu přes tmavé brýle nevidí do očí. „Tady za domem se to taky musí proklesit.“ Začala se prodírat plevelem a trním. „Napadlo mě, že kdyby tudy vedla nějaká pěšina, mohla bych mít v těchto místech skalku.“ Napřáhla ruku před sebe. „Kamení je tu rozhodně dost,“ zamumlala, protože právě o jeden zakopla. „A tady dole...“

Cliff ji chytil za ruku, než se stihla vydat dolů z mírného kopečku, a ten dotyk oba vyvedl z rovnováhy. Maggie se k němu s překvapeným výrazem otočila.

„Nedělal bych to,“ promluvil jemně a Maggie lehce zamrazilo v zádech.

„Co jako?“ Automaticky zvedla bradu a zatvářila se bojovně.

„Nechodil bych tam.“ Měla tak hladkou kůži, uvědomil si Cliff. Kdyby trochu přitlačil, mohl by jí paži obejmout prsty, tak drobná a jemná mu připadala. Možná až moc jemná na tak drsný kraj, který s člověkem vždycky bojoval.

Maggie se zadívala na jeho ruku, všimla si, jak je velká, silná a opálená. Pak si uvědomila, že se jí zrychlil pulz, a znovu k němu zvedla hlavu. „Pane Delaneyi...“

„Hadi,“ odpověděl prostě a pobavilo ho, jak rychle o dva kroky ustoupila. „Je dost pravděpodobné, že v takovém dolíku nějaký bude. Ale protože je to tu hodně zarostlé, narazíte na ně nejspíš kdekoli.“

„Tak to ano,“ vypravila ze sebe a polkla naprázdno, „to byste s tím pročišťováním možná mohl začít hned.“ Snažila se viditelně netrást.

Cliff se poprvé doopravdy usmál, jen tak pomalu, opatrně zvedl koutky rtů, a na chvíli oba zapomněli, že ji stále drží za ruku. Takovou reakci nečekal. Nedivil by se totiž, kdyby při

zmínce o hadech s křikem zaběhla do domu a zamkla se tam. Měla jemnou pleť, napadlo ho a bezděky ji pohladil palcem, ale uvnitř tak zjemnělá nebyla.

„Možná sem pošlu pár lidí už příští týden, ale ze všeho nejdřív se bude muset opravit příjezdová cesta.“

Maggie jen mávla rukou. „To nechám na vás, pokud ji nechtete vylít asfaltem. To je pro mě jen nutnost, jediná možnost, jak se dostat sem a odsud. Jinak se chci soustředit hlavně na dům a jeho okolí.“

„Ta úprava cesty ale bude stát kolem dvanácti patnácti set,“ začal, ale zase ho přerušila s bezděčnou arogancí člověka, který se nikdy nemusel starat o peníze.

„Udělejte, co je třeba. A tady...“ dodala a ukázala na dolík, kam už se neodvažovala sejít, místo asi šest metrů široké a devět metrů dlouhé, zarostlé vysokým plevellem, „tady bych chtěla jezírko.“

Cliff se na ni překvapeně zadíval. „Jezírko?“

Maggie se zatvářila neodbytně. „Dovolte mi aspoň jeden výstřelek, pane Delaneyi. Jen menší,“ pokračovala, než stihl oponovat. „Místa je tam dost a jinak je to vlastně jen díra v zemi, se kterou nic lepšího neuděláte. Nebo snad máte něco proti vodě?“

Místo odpovědi se zadíval na prohlubeň a zvažoval možnosti. Byla pravda, že pro jezírko vzhledem ke tvaru pozemku a poloze vůči domu nemohla vybrat lepší místo. Proč to nezkusit? bavil se v duchu. Náročné na práci, ale nakonec jistě působivé.

„To vás ale bude taky dost stát,“ promluvil po chvíli. „Zdá se, že jste se rozhodla utopit tady dost peněz. Jestli ale uvažujete, že pak dům obratem prodáte, musím vás upozornit, že to nebude lehké.“

Teď už jí došla trpělivost. Měla po krk lidí, kteří se ji snažili přesvědčit, že neví, co dělá. „Pane Delaneyi, najala jsem vás na úpravu pozemku, ne jako realitního nebo finančního poradce. Pokud je ta práce nad vaše síly, stačí říct, najdu si někoho jiného.“

Cliff přimhouřil oči a stiskl jí paži na vteřinku pevněji. „Jistěže to zvládnou, paní Fitzgeraldová. Sestavím odhad a spolu se smlouvou vám ho zítra pošlu mailem. Pokud budete mít stále

zájem o moje služby, až si to projdete, zavoláte do kanceláře.“
Pak ji pustil a vrátil jí sklenici s čajem. Po břehu budoucího jezírka se vydal směrem ke své dodávce. „Jo, a mimochodem,“ zavolal ještě, aniž se ohlédl, „ty macešky jste přelila.“

Maggie si dlouze vydechla a vylila zbytek čaje na zem u svých nohou.

DRUHÁ KAPITOLA

Když osaměla, vrátila se zadními dveřmi do domu. Zavřaly přitom zlověstně v pantech. Nehodlala se Delaneyem dál zabývat, protože ho stejně nejspíš už téměř neuvidí. Určitě na práci vyšle svoje zaměstnance a nutné vyřizování obstará telefonem nebo poštou. Což bude nejlepší. Choval se protivně, příkře, až nepřátelsky, třebaže měl tak přitažlivé rty, které se uměly i vlídně usmát.

Už málem prošla kuchyní, když si vzpomněla, že drží prázdné sklenice, a šla je odložit do dřezu. Pak se opřela o parapet a vyhlédla oknem na svah za domem. V tu chvíli zahlédla, jak se z něj uvolnila trocha hlíny a drobného kamení. Měl pravdu, stačilo by pár vydatných dešťů a část hlíny by zatarasila zadní vchod. Opěrná zídka, pomyslela si a přikývla, své práci zřejmě rozuměl dobře.

V mírném větru už byla cítit vůně jara. Kdesi v lese se rozezpíval pták tak dlouze, jako by nikdy nechtěl přestat. Maggie se zaposlouchala a rázem zapomněla na sesouvající se svah i na hrubost a přitažlivost jednoho cizího muže. Zvedla hlavu a zadívala se na vršky stromů, dotýkající se oblohy.

Uvažovala, jak se ten výjev bude měnit podle ročních období, a už se nemohla dočkat, až je všechny zažije. Až tady si uvědomila, jak moc už potřebovala místo a čas jen sama pro sebe.

Maggie se s povzdechem odvrátila od okna. Byl nejvyšší čas pustit se do práce, pokud chtěla hudbu dokončit ve slíbeném termínu. Prošla tedy halou s odlupujícími se tapetami do bývalého zadního salonku, který se teď stal jejím studiem.

U jedné stěny se vršily krabice, které se ještě nenamáhalo vybalit. Několik kusů starého nábytku, co koupila s domem,

zůstalo zakrytých prostěradly. Na oknech neměla záclony, na podlaze chyběl koberec a na zdech zůstaly světlé obdélníky po obrázcích. Uprostřed místnosti ale už stál její milovaný klavír v celé své naleštěné, elegantní kráse. Vedle něj čekala otevřená krabice s notovými papíry. Maggie jeden vytáhla, strčila si tužku za ucho a posadila se.

Chvilí nedělala nic jiného, jen tam tiše seděla. Nechala hudbu přijít a přehrávala si ji v hlavě. Věděla přesně, co pro tuhle část potřebuje – něco silného, působivého a dramatického. Za zavřenýma očima se jí odvíjela příslušná pasáž filmu. Měla volnou ruku v tom, co podkreslí, co zdůrazní, nebo jakou náladu pomůže hudbou vytvořit.

Pak se natáhla, zapnula nahrávání na magnetofonu a začala hrát.

Postupně přidávala na síle, když si představila scénu, kterou její hudba oživí. Práci pro film brala jen v případě, kdy ji příběh oslovil. Třebaže získané Oskary svědčily o tom, že v téhle branži vyniká, její skutečnou láskou zůstala prostá píseň – melodie a slova.

Maggie toto skládání často přirovnávala ke stavbě mostu. Nej dřív musel vzniknout plán a nákres a pak teprve vznikala stavba, pomalu, rozvážně a pečlivě, dokud dokonalý oblouk bezpečně nespojil oba břehy. Vždy šlo o náročnou a precizní práci.

Psaní hudby bylo jako malování obrazu, zapisování toho, co jí diktovala nálada. Motiv stačilo postavit jen na několika slovech nebo tónech. Hudbou mohla Maggie během pár minut vyjádřit náladu, emoce či převyprávět příběh. Bylo to dílo lásky.

Když pracovala, zapomínala na čas. Nevnímalala vlastně nic než postupné sblížování tónů s náladou. Prsty jí běhaly po klávesách a znovu a znovu opakovaly několik taktů, kde často neměnily nic než jedinou notu, dokud instinktivně nevyčítala, že je to tak správné. Uběhla hodina, pak dvě, ale Maggie se nenudila, nepodléhala únavě nebo netrpělivosti. Hudba byla její práce i láska.

Klepání na dveře by ani nezaregistrovala, kdyby právě nepřestala hrát, aby si pustila nahrávku. Trochu zmatená klepání ignorovala a čekala, až hospodyně otevře, než si uvědomila, že vlastně žádnou nemá.